

Súd: Krajský súd Banská Bystrica  
Spisová značka: 3To/112/2021  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6718010608  
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 01. 2022  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Kvietok  
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6718010608.3

## Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kvietka a sudcov Mgr. Jána Bednára a JUDr. Štefana Nováka, LL.M., v trestnej veci obžalovaného M. O., stíhaného pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., na verejnom zasadnutí dňa 26. januára 2022, o odvolaní obžalovaného, proti rozsudku Okresného súdu Zvolen sp.zn. 4T/118/2018 zo dňa 02.07.2021, takto

### rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného M. O. z a m i e t a.

### odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp.zn. 4T/118/2018 zo dňa 02.07.2021 bol obžalovaný M. O. uznaný za vinného z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, že

dňa 31.07.2017 vo J. pod zámienkou potreby finančných prostriedkov na podnikateľskú činnosť a prísľubu, že finančné prostriedky vráti do 04.08.2017 vylákal od M. Y. finančnú hotovosť vo výške 8.300,- Eur napriek vedomosti, že vedel, že finančné prostriedky, vzhľadom na svoju finančnú situáciu, v dohodnutej lehote nebude vedieť vrátiť, a tieto finančné prostriedky použil pre svoju potrebu a v dohodnutej lehote nevrátil, čím spôsobil M. Y., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom A. I. č. 6, J. škodu vo výške 8.300,- Eur.

Za to okresný súd obžalovanému M. O. uložil podľa § 221 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 36 písm. j) Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a § 50 ods. 1 Tr. zák. súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienene odložil a určil skúšobnú dobu v trvaní 12 mesiacov.

Proti tomuto rozsudku okresného súdu podal včas ako osoba oprávnená podať odvolanie, obžalovaný, a to tak do výroku o vine, ako aj treste obžalovaného.

Obžalovaný podané odvolanie odôvodnil tým, že skutočnosti kladené mu za vinu v tomto konaní označuje ako nepravdivé, a preto rozsudok považuje za nesprávny. Zo skutkového stavu veci tak, ako bol zistený na hlavnom pojednávaní, vyplynuli úplne odlišné závery, aké boli premietnuté do výrokovej vety rozsudku, ktorým bol uznaný vinným za skutok, ktorý nespáchal. Poprel, že by svojím konaním naplnil všetky zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu označeného v rozsudku, z ktorého bol uznaný vinným. Právny záver súdu o tom, že sa mal dopustiť spáchania prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. je nesprávny, a preto uložený trest považuje za nezákonný. Obžalovaný uviedol, že v rámci hlavného pojednávania nebol preukázaný jediný priamy alebo nepriamy dôkaz, ktorý by ho usvedčoval zo spáchania predmetného trestného činu, ktorý mu je kladený za vinu. Z výsluchu svedkov - poškodených, ako aj svedka M.. P. Z. vyplynulo, že ich výpovede sú zhodné, priam až identické, a preto je zrejme, že spolu komunikovali o tom, ako majú vypovedať a boli dohodnutí o totožnej výpovedi, z dôvodu posilnenia ich právneho postavenia, pri uplatňovaní pohľadávky voči jeho osobe. Obžalovaný pokladá za nanajvýš podozrivé a zvláštne, že tak poškodení, ako aj svedok M.. P. Z. vypovedali o rôznych skutočnostiach, resp. udalostiach, ktoré sa mali udiať podľa toho, ako ich všetci traja popisujú výrazne zhodným spôsobom. Nie všetci boli prítomní osobne pri všetkých udalostiach, ktoré popisovali a teda ich nemohli vnímať svojimi zmyslami. Obžalovaný má za to, že poškodení a

aj svedok M.. Z. stratili svoju dôveryhodnosť, pričom za rozhodujúce považuje tiež skutočnosť, že ide o rodinných príslušníkov, pri ktorých je možné dôvodne predpokladať, že svoje výpovede navzájom koordinovali, preto obžalovaný považuje za nesprávny právny názor súdu prvej inštancie, že poškodení a aj svedok vierohodným spôsobom detailne opísali vzniknutú udalosť. Poškodený P. Y. na hlavnom pojednávaní k otázke obhajcu obžalovaného uviedol, že takú veľkú sumu nikdy nepožičiaval a keď, tak len švagrovi a aj to len malú sumu na kávu a podobne, ale nikdy nie cudziemu. Z uvedenej výpovede svedka poškodeného P. Y. spojenej so skutočnosťou, že obžalovanému bola poskytnutá poškodenými suma 8.000,- Eur tzv. zmluvou o pôžičke, je vzájomne sa negujúca a zároveň nelogická, priam až absurdne, že takúto vysokú sumu poskytli inej cudzej osobe bez akejkoľvek právnej, resp. písomnej zábezpeky. Nikto, kto zachováva obvyklú mieru opatrnosti, by sa takto nesprával, obzvlášť, ak by poskytoval inej cudzej osobe finančné plnenie v takej výške, s ktorou bežne nedisponuje a neprevádza ju. Uvedené vytvára dôvodnú pochybnosť nad skutočnosťami, ktoré uviedli poškodení a nad vierohodnosťou ich tvrdení, že sa skutočne jednalo o tzv. zmluvu o pôžičke, ale práve naopak, len potvrdzujú tú skutočnosť, že finančné prostriedky od poškodených boli obžalovanému poskytnuté ako záloha na nákup stavebného materiálu tak, ako to bolo uvedené aj v účele platby. Obžalovaný uviedol, že poškodení s ním rokovali v čase, kedy vykonával stavebnú činnosť, o možnosti stavby rodinného domu na pozemku, ktorý za tým účelom mali nadobudnúť, pričom mu aj odovzdali projektovú dokumentáciu k predmetnej stavbe. Následne komunikoval s dodávateľskými firmami, ktoré za účelom výstavby rodinného domu pre poškodených oslovil, pričom dňa 31.07.2017 vyplnil dopytový formulár, požiadal o cenovú ponuku na stavebný materiál potrebný k stavbe, v danom prípade debnenia potrebného na prerobenie základov, pretože bol presvedčený, že poškodení pozemok riadne nadobudli a v súvislosti s tým, že mali v pláne realizovať výstavbu rodinného domu. Dňa 01.08.2017 mu na základe vyplnenia dopytového formulára bolo telefonickým rozhovorom potvrdené, že tento formulár bol prijatý a zároveň mu boli poskytnuté kontaktné informácie na zaslanie projektovej dokumentácie za účelom vypracovania cenovej ponuky. Dňa 13.08.2017 sa osobne stretol s pánom A. z firmy M., na základe osobného stretnutia ho emailom požiadal o zaslanie cenovej ponuky na materiál, potrebný k výstavbe rodinného domu poškodených a následne dňa 17.08.2017 mu pán O. z firmy M. zaslal cenovú ponuku na tento materiál. Toto popísané konanie vylučuje jeho úmyselné konanie, a teda v danom prípade postráda naplnenie skutkovej stránky trestného činu podvodu podľa § 221 Tr. zák. Skutočnosť a opis skutkového deja tak, ako ho obžalovaný uvádza, sa podľa jeho názoru zhoduje so skutočnosťou, že svedkovia poškodení sami previedli na jeho účet finančné prostriedky v sume 8.000,- Eur a do samotného popisu konkrétnej bankovej transakcie uviedli, že účelom tejto transakcie je záloha na nákup stavebného materiálu. Ich výpoveď založená na tvrdeniach, že takto som im to uviedol ja, aby túto skutočnosť uviedli v popise konkrétnej bankovej transakcie, nemá racionálny základ, nakoľko samotní svedkovia - poškodení týmto úkonom samostatne a dobrovoľne určili dôvod resp. účel, kvôli ktorému poslali tieto finančné prostriedky na účet obžalovaného dňa 01.08.2017, pričom operácia v rámci internetu bola uskutočnená dňa 31.07.2017. Logické a rozumné vysvetlenie v podaní poškodených obžalovaný nevidí ani v tom, prečo by si mal nechať finančné prostriedky, ktoré by mali byť pôžičkou, poslať na podnikateľský účet a nie na účet osobný, nakoľko nepochybne by mu takáto finančná transakcia urobila komplikáciu v jeho účtovníctve, ktoré je ako podnikateľ povinný viesť. Čo sa týka naplnenia znakov skutkovej podstaty trestného činu podvodu podľa § 221 Tr. zák., obžalovaný poukázal na uznávané názory k podmienkam potrebným pre jeho spáchanie. Z týchto je zrejmé, že vo vzťahu k omylu je potrebné tiež zisťovať, či nepravdivé údaje sú v objektívnej polohe vôbec spôsobilé ohroziť záujem chránený § 221 Tr. zák., a to z hľadiska reálneho vplyvu nepravdivého údaju na úvahu mýliacej sa alebo inej osoby pri realizovaní majetkovej dispozície pri dodržaní obvyklej miery opatrnosti z jeho strany. Ak by uvedenie nepravdivých skutočností bolo možné považovať za vyvolanie omylu, je potrebné preukázať, že tieto nepravdivé skutočnosti boli alebo mohli byť aj objektívne spôsobilé oklamať mýliacu sa osobu. Len uvedenie určitých nepravdivých skutočností nie je samo o sebe možné považovať za uvedenie do omylu v zmysle základnej skutkovej podstaty trestného činu podvodu, pretože uvádzanie, či deklarovanie nepravdy nič nehovorí o tom, že tieto nepravdivé skutočnosti boli alebo mohli byť aj objektívne spôsobilé oklamať klamanú (poškodenú) osobu resp., či k oklamaniu poškodeného došlo len preto, že ten celkom zanedbal svoju povinnosť a zjavne konal bez dodržania obvyklej miery opatrnosti. Pri posudzovaní trestného činu podvodu je dokazovanie dodržania, či nedodržania obvyklej miery opatrnosti na strane klamaného (poškodeného) nesmierne dôležité. Povinnosť dodržiavať obvyklú mieru opatrnosti má každý, teda aj klamaný, či poškodený a táto povinnosť vyplýva z § 415 Občianskeho zákonníka. S poukazom na uvedené skutočnosti ostávajú aj po vykonaní všetkých dosiahnuteľných dôkazov odôvodnené pochybnosti o naplnení všetkých zákonných predpokladov prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. Obžalovaný poukázal na tú skutočnosť, že vo vzťahu ku skutku, z ktorého bol uznaný vinným, je aj po skončení hlavného pojednávania a

ukončení dokazovania možné v rámci konania konštatovať dôkaznú núdzu vo vzťahu k uvedenému skutku, pričom dôkazný stav sa po vykonaní dokazovania v tomto smere nijako nezmenil, a preto by obžalovaný mal byť spod obžaloby v zmysle zásady in dubio pro reo oslobodený. Obžalovaný zároveň poukázal na tú skutočnosť, že bezprostredne potom, ako bolo právoplatne ukončené civilné konanie iniciované zo strany poškodených, im uhradil sumu vo výške 8.000,- Eur, čo podľa jeho názoru vylučuje úmyselné konanie a teda v danom prípade nedošlo k naplneniu subjektívnej stránky trestného činu podvodu podľa § 221 Tr. zák. Obžalovaný záverom uviedol, že má za to, že skutkový dej sa nestal tak, ako je uvedené v obžalobe a v konaní nebolo preukázané, že skutok popísaný vo výrokovvej vete rozsudku spáchal on a ani, že skutok je trestným činom, a preto navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b) a písm. c) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 285 Tr. por. obžalovaného spod obžaloby oslobodil. Alternatívne, pokiaľ odvolací súd bude mať za to, že podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b) a písm. c) Tr. por. je dôvodné zrušenie napadnutého rozsudku, avšak doplnenie konania odvolacím súdom by bolo spojené s neprimeranými ťažkosťami alebo by mohlo viesť k iným skutkovým záverom, obžalovaný navrhol, aby odvolací súd podľa § 322 ods. 1 Tr. por. po zrušení napadnutého rozsudku vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju tento v potrebnom rozsahu prejednal a rozhodol.

Na verejnom zasadnutí obhajca obžalovaného sa pridržal podaného odvolania, v podrobnostiach poukázal na jeho písomné vyhotovenie. Zopakoval, že dokazovaním nebolo preukázané naplnenie predpokladov podľa § 221 Tr. zák. Navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a sám rozhodol tak, že obžalovaného spod obžaloby oslobodí.

Krajský prokurátor prítomný na verejnom zasadnutí navrhol odvolanie obžalovaného zamietnuť, pretože podľa jeho názoru okresný súd rozhodol správne a zákonne.

Obžalovaný sa na verejnom zasadnutí pripojil k vyjadreniu svojho obhajcu a navrhol, aby bol spod obžaloby oslobodený.

Na podklade podaného odvolania Krajský súd v Banskej Bystrici v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadol len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Dospel však k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Odvolací súd po splnení prieskumnej povinnosti zistil, že súd prvého stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné a potrebné dôkazy na objasnenie skutkového stavu tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie v súlade s ust. § 2 ods. 10 Tr. por. a tieto aj správne vyhodnotil jednotlivo i v ich súhrne tak, ako mu to ukladá ust. § 2 ods. 10 Tr. por.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ust. § 168 ods. 1 Tr. por. vyložil, ktoré skutočnosti vzal za preukázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledky vykonaného dokazovania za vylúčené alebo pochybné a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov, najmä tých, ktoré si vzájomne odporujú.

Po vykonanom dokazovaní, najmä výsluchom obžalovaného a výsluchom svedkov okresný súd dospel k správne záveru, že skutkový dej tak, ako je uvedený v obžalobe sa stal a tento naplnil všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. Je zjavný minimálne nepriamy úmysel obžalovaného nevrátiť finančné prostriedky poškodeným aspoň v dohodnutom čase, ak nie vôbec, keď zo strany obžalovaného došlo k uznaniu záväzku na jednej strane, ale na druhej strane odmietol vrátenie finančných prostriedkov aj v dodatočne dohodnutých termínoch s poškodenými. V jeho obhajobe badať dodatočne zvolenú argumentáciu pre jeho protiprávny postup o snahe vrátiť finančné prostriedky aspoň sčasti predajom motorového vozidla, ktoré podľa vykonaného dokazovania predajť nebolo možné, pretože obžalovaný nebol jeho vlastníkom a ďalšie zavádzanie o údajnom zmluvnom odôvodnení prevzatia finančných prostriedkov za účelom realizácie stavby poškodených, ktorú v tom čase obžalovaný nemohol realizovať, keďže z vykonaného dokazovania vyplynulo, že poškodení neboli vlastníkami pozemku na realizáciu stavby rodinného domu a bolo by úplne scestné uveriť výpovedi obžalovaného, že tieto finančné prostriedky boli poskytnuté poškodenými na nákup stavebného materiálu.

Z odôvodnenia okresného súdu je zrejmé, ako sa okresný súd vysporiadal s obhajobou obžalovaného, a prečo neuveril jeho obrane, že predmetné finančné prostriedky boli zálohou na stavebný materiál. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu na strane 12 a 13, na ktoré v podrobnostiach poukazuje.

Krajský súd v Banskej Bystrici nemá pochybnosti o správnosti skutkových zistení uvedených vo výroku napadnutého rozsudku, pretože zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní a je jednoznačne a nepochybne preukázané, že obžalovaný M. O. v kritickom období, za okolností a spôsobom zisteným v skutkovej vete napadnutého rozsudku sa dopustil trestného činu

tak, že dňa 31.07.2017 vo J. pod zámenkou potreby finančných prostriedkov na podnikateľskú činnosť a prísľubu, že finančné prostriedky vráti do 04.08.2017 vylákal od M. Y. finančnú hotovosť vo výške 8.300,- Eur napriek vedomosti, že vedel, že finančné prostriedky, vzhľadom na svoju finančnú situáciu, v dohodnutej lehote nebude vedieť vrátiť, a tieto finančné prostriedky použil pre svoju potrebu a v dohodnutej lehote nevrátil, čím spôsobil M. Y., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom A. I. č. 6, J. škodu vo výške 8.300,- Eur, teda na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, že uviedol niekoho do omylu a spôsobil na cudzom majetku väčšiu škodu, čím spáchal prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák.

Správne preto postupoval okresný súd, keď uznal obžalovaného vinným z trestného činu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. a správne mu uložil aj podľa § 221 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 36 písm. j) Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov, ktorý podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a § 50 ods. 1 Tr. zák. podmienene odložil a určil skúšobnú dobu v trvaní 12 mesiacov. Vzhľadom na to, že na skutkové zistenia i na právne posúdenia konania obžalovaného sa podrobne, dostatočne a presvedčivo poukazuje v odôvodnení napadnutého rozsudku a odvolací súd nemá o nich pochybnosti, preto si úvahy a závery súdu prvého stupňa v celom rozsahu osvojuje a v podrobnostiach na ne odkazuje.

Na tomto mieste krajský súd poukazuje na to, že povinnosť odôvodňovať rozhodnutie nemôže byť ponímaná v takom zmysle, že je potrebné vysporiadať sa s každým argumentom. Podľa rozsudku ESLP vo veci I. v. Y. z XX.XX.XXXX sa odvolací súd pri potvrdení prvostupňového rozhodnutia (zamietnutí odvolania) v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia súdu nižšieho stupňa. Podľa doterajšej judikatúry Ústavného súdu z citovaných článkov Ústavy a Dohovoru však nemožno vyvodzovať, že dôvody uvedené súdom sa musia zaoberať zvlášť každým bodom, ktorý niektorý z účastníkov konania môže považovať za zásadný pre svoju argumentáciu (M. M. I.ÚS XX/XX).

K nosnej odvolacej námietke obžalovaného týkajúcej sa poskytnutej sumy 8.000,- Eur podľa tvrdenia obžalovaného ako zálohy na nákup stavebného materiálu odvolací súd stručne uvádza, že prvostupňový súd logicky a správne vyložil, prečo neuveril obrane obžalovaného v tomto smere, keď uviedol, že v konaní nebol produkovaný žiaden dôkaz, že došlo k akejkoľvek ústnej alebo písomnej dohode, resp. k zmluve o dielo, na základe ktorej by mal obžalovaný zhotoviť pre poškodených stavbu. Pokiaľ sa obžalovaný bránil tým, že poškodeným aj zaslal cenovú ponuku materiálu na stavbu, z vykonaného dokazovania je nepochybné, že poškodeným zaslal všeobecnú ponuku týkajúcu sa stavebného materiálu od spoločnosti M. až dňa 13.09.2017, hoci už v tom čase bolo zrejmé, že poškodení pôvodný pozemok ani iný pozemok na stavbu nekúpili a v už čase, keď sa poškodení už opakovane od neho domáhali vrátenia finančných prostriedkov. Tieto skutočnosti nepochybne viedli ku príprave obžalovaného na možné spochybnenie dôvodu a dĺžky zapožičania finančných prostriedkov od poškodených. Odvolací súd sa s odôvodnením prvostupňového súdu, prečo neuveril obrane obžalovaného, v celom rozsahu stotožnil a viac k tomu nedodáva.

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

S poukazom na vyššie uvedené dôvody považoval krajský súd odvolanie obžalovaného M. O. za nedôvodné, preto pomerom hlasov 3:0 rozhodol a odvolanie obžalovaného M. O. podľa § 319 Tr. por. zamietol.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.